

בש"פ 1699/15 - אמיר בכרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1699/15

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: אמיר בכרי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 5.3.2015 בתיק עמ"י 13922-03-15
שניתנה על-ידי כב' השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד אבי אוחנה

החלטה

1. לפני בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 5.3.2015 (עמ"י 13922-03-15, השופט א' חזק). בהחלטה זו התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית המשפט השלום באשקלון מיום 5.3.2015 (מ"י 64519-02-15, סגן הנשיא ג' דניאל) ונקבע כי מעצרו של המבקש יוארך עד ליום 8.3.2015 בשעה 13:00.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש נעצר ביום 27.2.2015 בחשד למעורבות בביצוע עבירות של התפרצות לדירה וגניבת רכב. מן היום שבו נעצר לראשונה ועד ליום 5.3.2015 האריך בית משפט השלום את מעצרו פעמיים, כל פעם למספר ימים. האירוע

העומד ברקע הדברים הוא מקרה של התפרצות לדירת מגורים, שממנה נגנבו, בין היתר, מפתחות לרכב ורכוש. הרכב נגנב ואותר, ובמהלך התצפית עליו נראה המבקש כשהוא מתקרב אליו, נוטל מפתח ממקום מסתור וכנס לתוכו. בטרם התחיל המבקש בנסיעה הוא נעצר על-ידי השוטרים שהיו במקום. בחקירותיו טען המבקש, אשר אינו מחזיק ברישיון נהיגה, כי התבקש על-ידי אחרים להעביר את הרכב מהמקום שבו חנה.

3. ביום 5.3.2015 נדונה בקשה נוספת, שלישית במספר, להארכת מעצרו של המבקש בחמישה ימים. בהחלטתו סקר בית משפט השלום את הראיות בתיק, ובכלל זאת את גרסתו של המבקש לאירועים, וכן את קצב התקדמות החקירה. בית משפט השלום עמד על כך שהגרסאות אשר הציג המבקש בדבר נסיבות הגעתו אל הרכב הגנוב "נמצאו כבלתי מבוססות". בנסיבות אלה ונוכח הסתירות בין הגרסאות שמסר, נקבע, כי קיים חשד שהמבקש היה מעורב בביצוע ההתפרצות לרכב וגניבתו, אך גם שהתשתית הראייתית למעורבותו בעבירות אלה מצויה ברף נמוך יותר מהחשד למעורבותו בעבירה של העברת הרכב הגנוב אשר "לגביה קיימות ראיות ברורות". לצד זאת, עמד בית משפט השלום בהחלטתו על כך שמדובר בהארכת מעצר שלישית ומצב זה מחייבו "לבחון בדקדוק" את הבקשה להארכת מעצר. בית משפט השלום לא מצא, כי בעניינו של המבקש קמה עילת מעצר בשל מסוכנות. באשר לנחיצות של המשך המעצר לצורך ביצוע פעולות חקירה נוספות נקבע כי בשלב זה אכן נדרשות פעולות חקירה נוספות המחייבות את הותרת המבקש במעצר, גם בשל החשש שחלק מפעולות אלה ישובשו אם המבקש ישוחרר עתה ממעצרו. בית משפט השלום קבע, כי בנסיבות המקרה, האיזון בין השיקולים השונים מורה על הארכת מעצרו של המבקש עד לשעה 17:00 באותו יום (5.3.2015) כדי להשלים את ביצוע פעולות החקירה, וכי לאחר מכן יש לשחררו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

4. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, וזה קיבל את הערר. בהחלטתו קבע בית המשפט המחוזי, כי בניגוד לקביעתו של בית משפט השלום, קמה בעניינו של המבקש עילת מעצר של מסוכנות. בהקשר זה, עמד בית המשפט המחוזי על כך שלמבקש עבר פלילי, כמו גם על כך שבשלב זה קיימות ראיות הקושרות אותו לביצוע עבירת גניבת הרכב וכן "ובמידה מסוימת גם לעבירת ההתפרצות לדירה". בית המשפט המחוזי גם עמד על כך שהמבקש לא העניק כל הסבר מניח את הדעת לנסיבות הגעתו לרכב הגנוב. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות אלה, ונוכח קביעתו של בית משפט השלום כי קיים חשש לשיבוש מהלכי חקירה, יש לקבל את הערר ולהאריך את מעצרו של המבקש עד ליום 8.3.2015 בשעה 13:00.

בקשת הרשות לערור

5. בקשת הרשות לערור שלפני מכוונת נגד החלטה זו. בבקשה נטען כי היא מצדיקה מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי", מאחר שהיא מעוררת, בין היתר, את השאלה העקרונית באלו נסיבות יקימו עבירות רכוש עילת מעצר של מסוכנות. לטענת המבקש, החלטתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה אינה עולה בקנה אחד עם פסיקותיו של בית משפט זה בסוגיה האמורה. המבקש מוסיף וטוען, כי גם אין בעברו הפלילי כדי להוביל למסקנה כי קמה בעניינו עילת מעצר, שכן עברו הפלילי אינו מכביד ואף אינו בתחום עבירות הרכוש. עוד טוען המבקש, כי בקשתו מצדיקה מתן רשות לערור נוכח העובדה שניתנו בעניינו החלטות מנוגדות בשתי הערכאות הקודמות.

דין והכרעה

6. לאחר ששקלתי את הדברים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

עמוד 2

7. ככלל, על בקשה מעין זו חלות אמות מידה הדומות לאלה שנקבעו בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 129 (1982), בכפוף להתאמות הנובעות מהשוני במאטריה המשפטית. בהתאם לכך, דיון בנושא של מעצר "בגלגול שלישי" יישמע, במקרים מיוחדים בלבד – מקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים להליך או שמתקיימות בהם נסיבות פרטניות חריגות כגון כאשר החלטותיהן של הערכאות הקודמות פגעו באופן קשה בזכויותיו של עצור או כאשר לא ניתן משקל ראוי לצורך לשמור על שלום הציבור וביטחונו (ראו למשל: בש"פ 5809/13 פארס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.9.2013) (להלן: עניין פארס); בש"פ 5702/11 צופי נ' מדינת ישראל, פסקאות 2-4 (8.8.2011); בש"פ 7365/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (11.11.2013); בש"פ 1544/15 דדון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.3.2015)). בנסיבות העניין, אינני סבורה כי עניינו של המבקש מצדיק רשות לערור, בהתחשב באמות המידה האמורות.

8. ראשית, וחרף האמור בבקשה, נראה כי הבקשה תחומה לעניינו הקונקרטי של המבקש. בבקשה נטען, כי החלטתו של בית המשפט המחוזי בעניינו אינה עולה בקנה אחד עם החלטות קודמות של בית משפט זה, ועל כן היא מעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית. אולם, לאמיתו של דבר, המבקש מלין על יישום הדין והפסיקה בעניינו הפרטני, ובכך בלבד אין כדי להצדיק מתן רשות לערור (ראו בש"פ 3806/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2015)). למעלה מן הצורך, יאמר, כי גם בכל הנוגע למעצר בגין עבירות רכוש נקבע כי "יש לבחון נסיבותיו של כל מקרה לגופו" (ראו: בש"פ 3737/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (29.5.2014)). בעניינו, קבע בית המשפט המחוזי, כי נסיבות המקרה הספציפיות מקימות עילת מעצר, ולפיכך טענות המבקש בהקשר זה עוסקות ביישום הדין על עניינו הפרטני, ואינן מצדיקות מתן רשות לערור. שנית, ואף זאת בניגוד לנטען, המבקש אינו יכול להיבנות מכך שהערכאות הקודמות אשר דנו בעניינו הגיעו למסקנה שונה באשר להתקיימותה של עילת מעצר בעניינו (ראו, בין היתר, עניין פארס, פסקה 15). בשולי הדברים יוער, כי נודעת חשיבות לכך ששתי הערכאות קיבלו את טענת המשיבה כי נדרשות פעולות חקירה נוספות בעניינו של המבקש, פעולות ששחרורו עלול לשבשן.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית. יודגש, כי אין בדחיית הבקשה משום הבעת דעה או קביעת מסמרות בנוגע להחלטות שתתקבלנה בהמשך ההליך בעניינו של המבקש.

ניתנה היום, ט"ו באדר התשע"ה (6.3.2015).

ש ו פ ט ת